

Homilia d'enterrament - Miquel Borrós 18 d'octubre de 2010

*“ I si morim per a ell morim
I si vivim per a Ell morim,
Tant si vivim com si morim som del Senyor”.*

Amb aquest cant hem iniciat la nostra celebració religiosa de comiat d'en Miquel.

Viure amb Crist i morir amb Crist, una constant del fidel, de Sant Pau i de tots els qui som creients en Crist - com el Miquel

I. Qui és en Miquel i què ha estat per a nosaltres.

Ha estat un home seré, sensat, responsable, competent, “servent fidel i diligent” (com ens ha recordat la paràbola dels talents).

Gran col·laborador en les tasques parroquials: secretari ideal i de una talla humano-cristiana extraordinària.

Ben arrelat en la família... i en la nostra Ciutat: treball a la Caixa, a la nostra secretaria, amb el projecte de La Caixa a l'Hospital, amb el cercle d'amics (els Cànsars): estimava i es feia estimar.

Bon cristià i practicant. La missa diària, a les 8 del matí, al temple dels franciscans era el punt d'arrencada que donava sentit a tot el dia. Les misses dominicals aquí en el temple sempre al costat de la molt estimada Antonieta, ens donava a nosaltres el sentit de comunitat parroquial. I no diguem el sagrament de la Unció dels Malalts que li vaig administrar a Barcelona i que va rebre conscientment i amb plena fe.

II. El Miquel ja ha arribat al cim de la vida, la meta vers on caminem.

Es tracta de la glòria eterna... Allí ha trobat la multitud dels glorificats (de la qual es parla el llibre de l'Ap.): “gent de tota nacionalitat, de totes les races i de tots els pobles i llengües”. Persones molt diverses, però amb quelcom comú: Una existència plena d'amor al Pare Déu i a tots els germans,

“Cap ull no ha vist mai... allò que déu té preparat” (Sant Pau, als Corintis); la plena satisfacció de tots els anhels positius que Ell mateix ens ha posat en el cor.

Aquesta visió de la glòria ens recorda la plenitud de la vida que ja està gaudint. Que no es qüestió d'imaginació, sinó de fe. És una joiosa realitat: allí serem plenament feliços.

III. Nosaltres el cristians sabem que la mort no tindrà la última paraula. En endavant, només hi haurà vida: **Vida per sempre.**

- Donem, com el Miquel, passos segurs. Estimem. Així no anirem mai enrere, sinó endavant, fins que un dia arribarem a la plenitud. **Crist ressuscitat.** És el primer d'aquesta gran processó que acaba a la Glòria.
- Sabem que el que s'ha acabat per al Miquel és el món, no la vida, que hem de creure que posseeix en plenitud per la bondat de Déu.

EXem. La imatge del carro que condueix el difunt més enllà de la mort, empleat en les diverses cultures (Elíes... cultures etrusques...), ens clarifica el convenciment de que no som pas per a la mort, sinó per a la vida.

IV. **Miquel**, has mort amb el Crist que et vingué a visitar ahir a migdia per donar-te la gran abraçada. Ara vius amb Ell. **“Sia't la mort ta gran naixença”** (J. Maragall).

Hem deixat les nostres ocupacions, i de llocs diferents, ens hem apressat per dir-te l'adéu-siau.

No solament els teus, sinó que tots ens sentirem un xic orfes.

Et tenim present amb el goig del viure; s'hi estava bé al redós de la teva persona. En les teves converses traspuaves bon humor i un sentit comprensiu i optimista de la vida. Vas saber crear un estil de vida amable i proper.

Has experimentat, com un etern jove, l'alegria de l'amor compartit amb els teus, l'alegria de l'amistat de la teva colla d'amics, que omple tantes hores de la vida T'emportes molt de la nostra vida; ens deixes el record d'un amic alegre, que has après la ciència del sofriment acceptat, que has viscut l'assignatura de l'amor.

En aquest moment de comiat els mossens col·laboradors de la Parròquia que tant has estimat i tots els qui som aquí, ens agrada recordar-te en el cor del Pare Déu.

A reveure, Miquel !